Rok 1918.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 30 stycznia 1918.

Nr. 9.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 19. stycznia 1918 L. 32261/pr o prowizorycznym dalszym poborze 30% dodatku krajowego do państwowego podatku konsumcyjnego od wina, moszczu, zacieru winnego i moszczu owocowego w r. 1918.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z 23. grudnia 1917 najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę galicyjskiego Wydziału krajowego z 24. lipca 1917 w sprawie prowizorycznege dalszego poboru w roku 1918 30% dodatku krajowego do państwowego podatku konsumcyjnego od wina, moszczu, zacieru winnego i moszczu owocowego z tem ograniczeniem, że uprawnieni do poboru dodatku krajowego do państwowego podatku konsumcyjnego od wina, moszczu, zacieru winnego i moszczu owocowego gaśnie z chwilą wejścia w życie nowych ustawowych postanowień co do opodatkowania przez państwo wina, moszczu, zacieru winnego i moszczu owocowego.

Dodatek ten będzie pobierany wedle postanowień ustawy z 7. lipca 1909 Dz. u. kr. Nr. 102 i rozporządzenia z 28. lipca 1909 Dz. u. kr. Nr. 103.

C. k. Namiestnik:
Huyn Gen. pułk. w. r.

Nr. 10.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. stycznia 1918 LW. 1943 w przedmiocie zezwolenia gminie Pomorzany powiat Zborów na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208. Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa zezwala gminie Pomorzany pobierać do końca roku 1918 i pod warunkami oraz w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 (dwadzieścia dwa) h. od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 (dwadzieścia dwie) Koron,
2. od jednego hektolitra araku, rumu, koniaku, śliwowicy, likieru, rozolisu i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 11 (jedenaście) Koron,
3. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) Korony.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Pomorzany.

Marszałek krajowy:
Stanisław Niezabitowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 11.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika Galicyi z dnia 10. stycznia 1918 L. 1886/Ad którem ustanawia się maksymalne ceny cukru w handlu hurtownym i detailicznym w Galicyi.

Na podstawie §§. 16, 18 i 20 rozporządzenia ministeryalnego z 25. września 1917 Dz. pr. p. Nr. 386 zarządzam co następuje:

§ 1

Do obliczenia ceny cukru w handlu hurtownym służą za podstawę ceny cukru w dużych głowach po 100 kg. franco, każda załadowcza stacya kolejowa w Galicyi. Ceny te są wyszczególnione w urzędowej tabeli. Cenę innych sort cukru to znaczy cukru nie w dużych głowach oblicza się przez doliczenie do powyższej ceny osobnego dodatku, wyszczególnionego w urzędowej tabeli dodatków za sorty.

Obie wymienione tabele są wyłożone do wolnego przeglądu we władzach politycznych I. instancyi.

Cenę cukru w handlu hurtownym ustala się w ten sposób, że do ceny wymienionej w ustępie pierwszym dolicza się dodatek najwyżej 1 kor. 50 h. za 100 kilogramów.

§ 2

Przy odsprzedaży detailistom cukru rodzaju oznaczonego w § 1, wolno żądać prócz ustanowionego w § 1 tego rozporządzenia dodatku jeszcze dalszego dodatku najwyżej 2 kor. za 100 kg.

§ 3

Najwyższe ceny cukru, ustalone w §§ 1 i 2 tego rozporządzenia mają zastosowanie do pierwszej jakości cukru w dużych głowach za gotówkę po potrąceniu 2 procent skonto.

§ 4

W handlu detailicznym ustanawia się dla wszystkich miejscowości w których znajdują się załadowane stacye kolejowe oraz dla miejscowości, oddalonych od takich stacyi nie więcej jak 5 km. następujące ceny maksymalne:

I. w obrębie c. k. wyższego Sądu krajowego w Krakowie:

a) jeśli sprzedaż nie odbywa się w oryginalnem opakowaniu 1 kor. 47 h. za kilogram wszystkich sort rafinowanego cukru z wyjątkiem cukru kostkowego, mączki cukrowej i grysiku cukrowego, których cena maksymalna ustanawia się na 1 kor 54 h. za kilogram.

b) jeśli sprzedaż odbywa się w oryginalnem opakowaniu za 1 kilogram cukru:

1. duże głowy . . . . . 1 kor. 44 h
2. małe głowy . . . 1 kor 45 h.
3. wszystkie inne sorty cukru . . . 1 kor. 48 h.

II. W okręgu c. k. wyższego Sądu krajowego we Lwowie:

a) jeżeli sprzedaż nie odbywa się w oryginalnem opakowaniu 1 kor. 50 h. za kilogram wszystkich sort rafinowanego cukru z wyjątkiem cukru kostkowego, mączki cukrowej i grysiku cukrowego, których cena maksymalna ustanawia się na 1 kor. 57 h. za kilogram.

b) jeżeli sprzedaż odbywa się w oryginalnem opakowaniu za 1 kilogram cukru:

1. duże głowy . . . . . . 1 kor. 47 h.
2. małe głowy . . . . . . 1 kor. 48 h.
3. wszystkie inne sorty cukru . . . 1 kor. 51 h.

§ 5.

W miejscowościach oddalonych od stacyi kolejowej więcej niż 5 km. a mniej niż 20 km. może być przy drobnej sprzedaży do ceny cukru podanej w § 4 doliczony dodatek 5 h. na 1 kilogramie a w miejscowościach oddalonych powyżej 20 km. 8 h. na kilogramie. Miejscowości, w których ze względu na oddalenie od stacyi kolejowej wolno liczyć ceny podwyższone o 5 względnie 8 halerzy ogłosi Władza polityczna I. instancyi.

§ 6.

Ceny podane w §§ 1 do 5 odnoszą się tylko do cukru dostawionego świeżo z cukrowni, który oznaczony będzie urzędową banderolą koloru czerwonego, natomiast dla dawnych zapasów (§ 18, ust. rozp. ministr. z 25. września 1917 Dz. pr. p. Nr. 386) opatrzonych banderolą zieloną obowiązywać mają nadal ceny maksymalne ustanowione rozp. Namiestnictwa z 10. października 1916 Dz. u. kr. Nr. 111, względnie z 26 marca 1917 Dz. u. kr. Nr. 28. Ceny te winny być w lokalach sprzedaży cukru tak długo uwidocznione, jak długo cukier ten będzie sprzedawany.

§ 7.

Niniejsze rozporządzenie wraz z obwieszczeniem, które wyda polityczna Władza powiatowa po myśli § 5, ustęp 2, winno być uwidocznione wyraźnie i w miejscu łatwo wpadającem w oczy w każdym lokalu sprzedaży cukru.

§ 8.

Przekroczenie niniejszego rozporządzenia oraz wszelkie działanie celem udaremnienia jego postanowień będą karane, o ile nie podpadają pod surowszy przepis karny przez polityczne Władze I. instancyi grzywną aż do 20.0000 kor. albo aresztem aż do sześciu miesięcy. Ewentualnie może być także orzeczony przypadek przedmiotów, do których odnosi się czynność karygodna, tudzież utrata uprawnienia przemysłowego.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 11. stycznia 1918.

W tymże dniu traci moc obowiązującą rozporządzenie c. k. Namiestnictwa z dnia 30. października 1917, Nr. 130, Dz. u. kr.

C. k. Namiestnik:
Huyn Gen. pułk.

Nr. 12.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z 19. stycznia 1917 L. 3270/Ma. w sprawie uregulowania spożycia chleba i mąki.

Na podstawie §§ 7, 8 i 9. rozporządzenia c. k. Urzędu dla wyżywienia ludności z 15. sierpnia 1917 Dz. p. p. Nr. 339. zarządem co następuje:

§ 1.

W miejcowościach:

Andrychów, Baligród, Baranów, Batorówka ad Rzęsna polska, Bełz, Biała, Biecz, Bierzanów, Błażowa, Bochnia, Bóbrka, Bobowa, Borek fałęcki, Borynia, Brzesko, Brzezina, Brzezinka, Bohorodczany, Brzeżany, Brzozów, Brzuchowice, Buczacz, Bukowsko, Bystra, Chełmiec niemiecki, Chełmiec polski, Chodorów, Chorostków, Chyrów, Ciężkowice powiat Chrzanów, Ciężkowice powiat Grybów, Czarny Dunajec, Czudec, Dąbrowa z Bagienicą, Podkościelcem i Rudą, Zazamczem, Dąbrówka, Dąbrówka niemiecka, Dębica, Dobczyce, Dobromil, Dolina, Drohobycz, Dukla, Dynów, Felsztyn, Frysztak, Glinik maryampolski, Glińsko, Głogów, Gołąbkowice, Gorlice, Gródek Jagiell., Grybów, Hałcnów, Hołosko małe, Hołosko wielkie, Horodenka, Jabłonów,

Janów, Jarosław, Jasienica, Jasło, Jaworów, Jaworzno, Jazowsko, Jezierna, Kałusz z Banią, Zagórzem i Wistową, Kalwarya, Kamionka strumił., Kęty, Kleparów, Klucznikowice, Kolbuszowa z Kolbuszową dolną i górną, Kołomyja, Komarno, Komorowice, Kopyczyńce, Kosmacz, Kosów, Kraków, Krościenko, Krosno, Krynica wieś, Krynica Zdrój, Krystynopol, Krzeszowice, Krzywczyce, Kulików, Kulparków, Laszki murowane ze wsią, Lewandówka, Leżajsk, Limanowa, Lipnik, Lisko, Lubaczów, Lutowiska, Lwów z Biłohorszczą, Hołoskiem małem i wielkiem, Kleparowem, Krzywczycami, Sygniówką i Zamarstynowem, Łańcut, Łącko, Majdan, Mielec, Mikołajów, Mikulińce, Mikuszowice, Milówka, Mościska, Mosty wielkie, Mszana dolna, Muszyna, Myślenice, Nadwórna, Nagórzanka, Niebylec, Niepołomice, Nisko, Nowy Sącz, Nowy Targ, Oświęcim, Ottynia, Peczeniżyn, Pilzno, Piwniczna, Podbereże, Podhajce, Podzameczek, Pomorzany, Poronin, Probużna, Przemyśl z Wilczem, Przekopaną, Pikulicami, Prałkowcami i Lipowicą, Przemyślany, Przeworsk, Przedmieście strzyżowskie, Próchnik, Rabka ze Słonnem, Radymno, Ranischan, Raniżów, Rawa ruska, Rohatyn, Ropczyce, Rozdół, Rozwadów powiat Tarnobrzeg, Rozwadów powiat Żydaczów, Rudki, Rudnik, Rzeszów z Rokitnem, Staroniwą i Staromieściem, Rymanów, Sądowa Wisznia, Sambor, Sanok z posadą Olchowską, Sędziszów, Sieniawa, Siersza, Skawina, Skole, Słotwina, Śniatyn, Sokal, Sokołów, Sporysz, Stanisławów z Knihininem miastem i Knihininem kolonią, Stara Sól, Stary Sambor, Stary Sącz, Stróże wyżne, Stryj, Strzyżów, Sucha, Sygniówka, Szczakowa, Szczawnica niżna, Szczawnica wyżna, Szczerzecz, Tarnobrzeg z Miechocinem i Mokszyszowem, Tarnopol, Tarnów, Tartaków, Tłumacz, Trembowla, Trzebinia miasto, Trzebinia wieś, Turka, Tyczyn, Tyśmienica, Uhnów, Ulanów, Ustrzyki dolne, Wadowice, Waręż, Wieliczka z Klasnem i Bogucinem, Wilkowice, Winniki, Wiśnicz Nowy, Zabłocie, Zagórz, Zakopane, Zaleszczyki, Zamarstynów, Zator, Zborów, Zniesienie, Żegiestów, Żółkiew Żurawno, Żydaczów, Żywiec z Isopem, wolno sprzedawać chleb i mąkę konsumentom tylko za urzędowemi kartami dla kontroli spożycia

W gminie Białej i Lipniku ważne są też karty zaprowadzone przez śląski c. k. Rząd krajowy, dalej we wszystkich w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu wymienionych miejscowościach karty zaprowadzone przez c. k. dolno-austryackie Namiestnictwo, tak samo jak tutejsze ważne są w mieście Bielsku, i w miejscowościach Dolnej Austryi, o ile na te karty pobiera się chleb lub potrawy mączne.

Jako mąkę uważa się w rozumieniu niniejszego rozporządzenia wyroby młynarskie wszelkiego rodzaju (mąka, grysik, krupy i t. d.), z wyjątkiem otrąb, a jako chleb uważa się też niecukrzone sucharki na wodzie.

§ 2.

Karty dla kontroli spożycia wydaje się jako:

a) Karty dla kontroli spożycia chleba i mąki,

b) Karty dla kontroli spożycia chleba,

c) Karty dodatkowe dla osób fizycznie ciężko pracujących i

d) Karty dla podróżnych

Powyższe karty, które się wystawia z urzędu, opiewają na jedną osobę.

Wymienione pod a), b) i c) karty dla kontroli spożycia wydaje się odrazu na przeciąg dwóch po sobie następujących tygodni, ważne są one jednak wyłącznie w podanych na karcie kalendarzowych tygodniach.

ad a) Karta dla kontroli spożycia chleba i mąki opiewa na 1260 gr. chleba i 250 gr. mąki, albo na 1610 gr. chleba tygodniowo, czyli na 2520 gr. chleba i 500 gr. mąki, albo na 3220 gr. chleba na dwa tygodnie.

ad b) Karta dla kontroli spożycia chleba opiewa na 1610 gr. chleba na tydzień, czyli na 3220 gr. chleba na dwa tygodnie.

ad c) Karta dodatkowa dla osób fizycznie ciężko pracujących opiewa na 980 gr. chleba na tydzień, czyli na 1960 gr. chleba na dwa tygodnie; jako taką kartę wydaje się połowę karty dla kontroli spożycia chleba, wymienionej wyżej ad b).

ad d) Karta dla podróżnych opiewa na 210 gr. chleba albo 140 gr. chleba i 50 gr. mąki dziennie i jest ważną tylko w dniu na karcie uwidocznionym.

Karty dla kontroli spożycia zawierają odcinki uwidoczniające wagę chleba i mąki, na zakupno których karta opiewa.

Przenoszenie karty dla kontroli spożycia na kogo innego, jako też użycie karty przeznaczonej urzędownie dla innej osoby, albo użycie karty której ważność już zgasła, jest wzbronione Tak samo wzbronione jest sprzedającym chleb i mąkę przywłaszczać sobie karty dla kontroli spożycia albo odcinki tych kart, jeżeli równocześnie nie wydają chleba lub mąki.

Karty dla kontroli spożycia są publicznymi dokumentami a fałszowanie ich karane będzie według ustawy karnej.

§ 3.

Karty dla kontroli spożycia będą wydawane przez istniejące, z ramienia politycznej Władzy I. Instancyi ustanowione „komisye dla chleba“ głowie gospodarstwa domowego dla niej i dla jej domowników.

Głowa gospodarstwa domowego obowiązana jest doręczyć tym domownikom, którzy nie są na jej wikcie, przeznaczone dla nich karty. Do domowników wlicza się w rozumieniu niniejszego rozporządzenia także i podnajemców. Każdą zmianę w liczbie domowników winna głowa gospodarstwa domowego albo jej zastępca zgłosić w miejscu wydawania kart.

§ 4.

Osoby, które stołują się w prywatnych gospodarstwach domowych, otrzymują kartę dla kontroli spożycia chleba i mąki wymienioną w § 2. pod a).

Osoby, które stołują się w przedsiębiorstwach gospodnio-szynkarskich, przemysłowych, kuchniach wojennych i t. p. otrzymują kartę dla kontroli spożycia chleba wymienioną w § 2 pod b).

Osoby fizycznie ciężko pracujące otrzymują prócz karty dla kontroli spożycia chleba i mąki wymienionej w § 2. pod a), jeszcze dodatkową kartę wymienioną w § 2. pod c).

Jako osoby fizycznie ciężko pracujące uważa się:

a) gospodarzy rolnych, członków ich rodzin i robotników, o ile w przedsiębiorstwie rolniczem spełniają faktycznie fizycznie ciężką pracę;

b) funkcyonaryuszy kolejowych, którzy pełnią służbę ruchu i kolejno służbę nocną, dalej stabilizowanych i niestabilizowanych robotników w warstatach kojejowych, robotników kolejowych, budowlanych, zajętych przy przekładaniu szyn i ładowaniu na kolei;

c) robotników górniczych;

d) robotników ziemnych;

e) robotników w kamieniołomach;

f) robotników leśnych;

g) robotników fabrycznych, pracujących w szychcie nocnej;

h) robotników budowlanych i robotników zajętych w fabrycznem lub rękodzielniczem przemyśle kowalskim i ślusarskim, oraz odlewaczy.

Wątpliwości rozstrzyga polityczna Władza I. Instancyi.

Dodatkową racyę spożycia chleba przyznaną osobom fizycznie ciężko pracującym, mogą pobierać tylko same fizycznie ciężko pracujące osoby, w żadnym razie członkowie ich rodzin.

Podróżni, w których miejscu stałego zamieszkania nie są wprowadzone karty dla kontroli spożycia, względnie którzy jako osoby utrzymujące się z własnych zapasów zboża i mąki lub posiadające zapasy (§ 5) nie otrzymują kart dla kontroli spożycia albo podróżni, którzy pochodzą z miejscowości w której wydawane karty dla kontroli spożycia nie są tu ważne, mogą jeżeli przebywają przejściowo w gminie, w której zaprowadzono karty dla kontroli spożycia otrzymać pod warunkami § 10. rozporządzenia c. k. Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 16. sierpnia 1917 Dz. p. p. N. 339 kartę dla podróżnych za pośrednictwem osoby, u której przejściowo zamieszkali.

§ 5.

Osoby, które posiadają zboże albo mąkę nie otrzymują kart dla kontroli spożycia tak długo, dopóki zapas nie zostanie zużyty w granicach przepisów o uregulowaniu spożycia.

W celu stwierdzenia powyższej okoliczności, może polityczna Władza I. Instancyi zażądać od głowy gospodarstwa domowego złożenia oświadczenia,

w miejsce przysięgi, co do znajdujących się w tem gospodarstwie zapasów zboża albo mąki a także zarządzić spisanie zapasów.

Zapasy zatajone uzna władza polit. I. Instancyi za przepadłe na rzecz Państwa.

§ 6.

W gminach, w których zaprowadzono karty dla kontroli spożycia, wolno sprzedawać chleb i mąkę tylko za okazaniem karty przez kupującego i za równoczesnem odłączeniem przez sprzedającego odcinków karty w ilości odpowiadającej wadze kupionego chleba albo mąki.

Na odcinki opiewające tylko na pobór chleba nie wolno wydawać mąki.

W restauracyach kolejowych i wagonach restauracyjnych można wydawać chleb do bezpośredniego osobistego spożycia podczas podróży tak personalowi pełniącemu służbę przy pociągu, jak i podróżnym, którzy się wykażą ważnym biletem kolejowym — bez okazania karty dla kontroli spożycia.

§ 7.

Kto w sposób przemysłowy sprzedaje chleb lub mąkę, winien chować wszystkie zebrane odcinki karty dla kontroli spożycia (osobno odcinki opiewające na chleb, osobno opiewające na mąkę) i przedkładać je z końcem każdego dwutygodniowego okresu właściwej „komisyi dla chleba“.

Potrzebne bliższe postanowienia wyda polit. Władza I. Instancyi.

§ 8.

We wszystkich innych niewymienionych w § 1. miejscowościach wyda c. k. Starostwo przepisy regulujące spożycie chleba i mąki.

§ 9.

Przekroczenie tego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie przepisów, będą karane o ile czynność nie podpada pod ostrzejsze postanowienia karne, przez polityczne Władze I. Instancyi w myśl § 14. rozporządzenia c. k. Urzędu dla wyżywienia ludności z 15. sierpnia 1917 Dz. p. p. N. 339 grzywną do 5.000 K albo aresztem do 6 miesięcy.

W razie zasądzenia można także orzec utratę uprawnienia przemysłowego.

§ 10.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 20. stycznia 1918.

Rozporządzenie z 24. października 1916 L. 4485/XVIII Dz. u. kr. Nr. 116, dalej rozporządzenie z 9. lutego 1917 L. 3490/878 XVIII. Dz. u. kr.

Nr. 15 oraz rozp. z 3. kwietnia 1917 L. 5070/1452 XVIII. Dz. u. kr. Nr. 29 pozostają nadal w mocy.

Przestają natomiast obowiązywać następujące przepisy: rozporządzenie z 31. marca 1915 L. 4669/pr. Dz. u. kr. Nr. 13, rozp. z 12. maja 1915 L. 8242/pr. Dz. u. kr. Nr. 25, rozp. z 17. maja 1915 L. 8679/pr Dz. u. kr. Nr. 26, rozp. z 28. października 1915 L. 30937/pr. Dz. u. kr. Nr. 45. rozp. z 15. grudnia 1916 L. 9299/2788 XVIII. Dz. u. kr. Nr. 126, rozp. z dnia 26. października 1917 L. 35572/Ma. Dz. u. kr. Nr. 132, w końcu obwieszczenie Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 10 lipca 1915 L. 15289/pr. Dz. u. kr. Nr 32.

C. k. Namiestnik:
Huyn G. Pułk m. p.

Nr. 13.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika Galicyi z dnia 12. stycznia 1918 L. IIb. 2631 w sprawie lokalnego ruchu granicznego między Galicyą a Królestwem Polskiem i między Galicyą a okupowanym obszarem Wołynia w Rosyi.

Na podstawie §§ 1 i 5 rozporządzenia całego Ministerstwa z 15. stycznia 1915 Dz. p. p. Nr. 11 i § 4 rozporządzenia całego Ministerstwa z 17. sierpnia 1915 Dz. p. p. N. 241 rozporządzam w porozumieniu z c. i k. Naczelną Komendą armii co następuje:

§ 1.

Prócz wyliczonych w załączniku B do § 4 rozporządzenia z 12. kwietnia 1917 L. 6534/Pr. Dz u. kr. Nr. 38 granicznych punktów przejścia w lokalnym ruchu granicznym między Galicyą a Królestwem Polskiem dopuszczony zostaje nowy punkt graniczny przejścia dla tego ruchu Baranów-Długołęka przez Wisłę w powiecie Tarnobrzeg.

§ 2.

Przepisy rozporządzenia z dnia 12. kwietnia 1917 L. 6534/Pr. Dz. u. kr. Nr. 38 rozszerzone zostają na lokalny ruch graniczny między Galicyą a okupowanym obszarem Wołynia w Rosyi a jako graniczne punkty przejścia dla tego ruchu ustanawiam w powiecie sokalskim:

1. Horodłowice-Zdżary drogą,
2. Sokal-Iwanicze stacya kolejowa,
3. Skomorochy-Poryck drogą i
4. Tartaków-Małów drogą —

z tem zastrzeżeniem, że w podróżach między Austro-węgierską Monarchią a Wołyniem, które wychodzą poza lokalny ruch graniczny (§ 1. rozpo-

rządzenia z 12. kwietnia 1917 Dz. u kr. Nr. 38. można przekroczyć granicę tylko w granicznych punktach przejścia wymienionych wyżej pod 1 i 3

§ 3.

Przepisana w § 2 rozporządzenia z 12. kwietnia 1917 Dz. u. kr. Nr. 38 dla legitymacyi granicznej urzędownie uwierzytelniona fotografia właściciela może być dla lokalnego ruchu granicznego między Galicyą a Wołyniem zastąpiona do dnia 1. kwietnia 1918, przez odcisk jego prawego palca wskazującego w tej legitymacyi.

§ 4.

Mieszkańcy granicznych gmin, którzy na podstawie legitymacyi granicznej przekraczają granicę państwową w części powiatu politycznego Sokal położonej na wschód od Bugu, wolni są od wykazania się przepisanem w § 3 rozporządzenia całego Ministerstwa z 17. sierpnia 1915 Dz. p. p. Nr. 241 osobnem pozwoleniem wojskowem do przekroczenia (opuszczenia) ściślejszego terenu wojennego na Wołyniu.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

C. k. Namiestnik:
Huyn G Pułk. m p

Nr. 14.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnika w Galicyi z dnia 31. stycznia 1918. L. 4986 Ad. w sprawie wydawania kart dodatkowych dla kontroli spożycia cukru.

Na podstawie § 1 rozp. c. k. Urzędu dla wyżywienia ludności z 21. stycznia 1918. Dz u. p. Nr. 24 zarządza się uzupełniając względnie zmieniając rozporządzenie Namiestnictwa z 17. maja 1916 Dz u p. Nr. 63. i z 15. marca 1917. Dz u. kr Nr. 22. co następuje:

§ 1.

Obowiązującą na przeciąg jednego miesiąca kalendarzowego ilość spożycia cukru opodatkowanego podwyższa się:

1. dla osób, które w przedsiębiorstwach względnie w gałęziach przedsiębiorstw pozostających w nieprzerwanym ruchu, zajęci są jako robotnicy przemysłowi;

2. dla robotników górniczych, chociażby nawet zajęci byli wyłącznie na powierzchni, tudzież dla robotników hutniczych;

3. dla personalu pocztowego jeżdżącego i pełniącego wedle turnusu służbę nocną;

4. dla wszystkich funkcyonaryuszy albo pomocniczych funkcyonaryuszy przedsiębiorstw kolejowych, którzy przypuszczalnie będą stale zatrudnieni;

5. dla pełniących służbę zewnętrzną i służbę nocną turnusu organów:

a) żandarmeryi, policyi i straży skarbowej,

b) więzieni trybunalskich i nadzoru więzień w zakładach karnych dla mężczyzn;

6. dla robotników lasowych, których natura ich pracy zmusza często do pozostawania poza miejscem ich stałego pobytu dłużej jak jeden dzień, na $1\frac{1}{2}$ kg. ($^{12}/_{8}$ kilograma).

§ 2.

Polityczne władze powiatowe upoważnia się w wypadkach na szczególne uwzględnienie zasługujących do czasowego podwyższenia miesięcznej racyi spożycia cukru co najwyżej do $1\frac{1}{4}$kg. ($^{10}/_{8}$ kilograma) osobom chorym i wymagającym kuracyi, o których dyecie rozstrzygają szczególne względy i stosunki, a które nie pozostają w całości na wikcie zakładów (§ 5 rozp minist. z 4. marca 1916 Dz. p. p. Nr. 61 a to za wniesieniem prośby potwierdzonej przez lekarza. W świadectwie lekarskiem, którego zbadanie przez lekarza urzędowego może być każdej chwili zarządzone przez polityczne Władze powiatowe, winien być zapodany rodzaj choroby, niezbędną ilość spożycia cukru. w granicach ustalonego najwyżej rozmiaru, tudzież czas, na przeciąg którego wedle opinii lekarskiej wskazana jest ze względów dyetycznych zwiększona konsumcya cukru.

§ 3.

Dodatkową ilość cukru wolno sprzedawcom sprzedawać konsumentom tylko za okazaniem ważnej dodatkowej karty dla kontroli spożycia cukru i za odłączeniem odcinków karty w ilości odpowiadającej żądanej ilości cukru.

Dodatkowe karty cukrowe wydaje się z Urzędu, są one ważne dla jednej osoby na wymieniony na karcie czas jednego miesiąca kalendarzowego i zawierają odpowiadającą podwyższonej ilości spożycia cukru ilość odcinków, opiewających każdy na $^{1}/_{8}$ kg. cukru.

Dodatkowe karty dla kontroli spożycia cukru są nieprzenośne. Pobór dodatkowych kart dla kontroli spożycia cukru winien się odbywać wedle postanowień § 4. rozporz. Urzędu wyżywienia ludności z 21. stycznia 1918. Dz. u. p. 22.

§ 4.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1. lutego 1918. Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia z 17. maja 1916. Dz. u. kr. Nr. 63. i 15. marca 1917. Dz. u. kr. Nr. 22.

C. k. Namiestnik:
Huyn G. Pułk. m. p.